

Jani Repo

LILA

LILA

LILA

JANI REPO

©Jani Repo 2016

ISBN:978-952-330-539-7

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

SYYSKUU

Torstai

Lila Kalvitsa-Näärinki katsoi kämmentään. Pienen hetken se näytti normaalilta. Hän räpäytti silmiään ja tunsi silmäluomiensa liikkuvan raskaasti. Hän muisti makaavansa lattialla ja näki pienien tummanpunaisten pisteiden joutuvan pian isomman lammikon nielaisemiksi. Näky oli kaunis. Punaiset pisteet vaa-leaa puupintaa vasten näyttivät räjähdykseltä. Hypnoottisen hitaasti laajeneva lammikko oli vääjäämättömyydessään vaikuttava. Verilammikko jatkoi etenemistään, kunnes saavutti erilaisen nesteen. Kun hän räpäytti silmiään uudelleen, ymmärsi hän todellisuuden: kämmen oli keskellä verilammikkoa, irrallisena, neljänkymmenen sentin päässä ranteesta.

Lila ei tuntenut kipua, shokki oli hyökynyt yli. Vaimea sykkinen tuntui ranteessa, lyhyen hetken miellyttävänä. Se vaikutti heikkenevän, hän tunsi voimiensa hiipuvan, samalla kun hänen päässään myllersi epäusko. Lila ei ollut osannut kuvitella kenenkään kykenevän tällaiseen, ei etenkään sen, joka oli hänelle näin tehnyt. Jälleen hän katsoi kättään ja verta, yrittäen sanoa jotakin, mutta ääntä ei kuulunut eikä sanoja löytynyt. Lila vajosi syvemmälle pimeyteen ja paleli. Hän kuuli jostain kaukaa vai-mean, täyteläisen humahduksen, joka muuttui pauhuksi. Viimeinen asia, jonka hän näki, oli se, kun tumma hahmo poimi maasta

hänen kämmenensä.

Vaimeat askeleet hukkuivat tulen kuuhuun. Liekit kasvoivat seinää pitkin ja ylsivät korkealla kaartuvaan kattoon. Kuumuus alkoi tuntua. Askeleet pysähtyivät seinällä roikkuvan mustaval-kovalokuvan eteen. Kaunis nuori nainen hymyili morsiuspuvussaan. Hänen kätensä olivat tuolilla istuvan vanhemman miehen olkapäillä. Nyt toinen noista käsistä oli katsojan kädessä. Mies kuvassa ei hymyillyt, hän näytti enemmän metsästäjältä poseeraamassa saaliin vieressä. Tumma hahmo kääntyi vielä katsomaan taakseen. Saman tien hän astui ulos. Lähtijä löi oven kiinni ja käveli ripeästi pihalla olleeseen autoon. Hän avasi tavaratilan ja otti sieltä spray-maalitölkin. Lilan kädellä hän teki oveen jäljen, spray-maalilla kuvion. Murhaaja ei jäänyt katselemaan, vaan juoksi autolle ja kaahasi pois.

Aamuyö oli pimeimmillään, kun Juhana Terävä heräsi. Keski-ikä oli alkanut kääntyä kohti vanhuutta, ja samalla fyysiset vaivat olivat alkaneet lisääntyä. Kuten monena yönä aiemminkin, hän heräsi eturauhasen muistutukseen olemassaolostaan. Hän liikkui pimeässä äänettömästi ja hiipi varovasti vessaan. Vaikka vaiva ärsytti, osasi hän kuitenkin suhtautua siihen kevyesti ajatellen, että onneksi vielä sentään heräsi.

Loisteputki sammui ja pimeys tuntui raskaammalta. Juhana Terävän huumorinpilke oli kadonnut ja hän harmitteli vaikeaksi ounastelemaansa nukahtamista. Makuuhuonetta lähestyessään hän vilkaisi keittiöön. Hän oli jatkamassa kohti kesken jääneitä uniaan, kun näkymä pysäytti hänet.

Syksyn tähtikirkkaan yön piti olla musta. Juhana näki kuitenkin

kin ikkunasta valoa lahden toiselta rannalta. Siellä sijaitsi komea hirsihuvila. Epäuskoisena hän käveli hitaasti keittiön ikkunan ääreen. Hän hamusi ikkunalaudalta kiikarit käsiinsä. Normaalisti hän katseli niillä lintuja. Nyt hän suuntasi ne kajastavaa valoa kohti. Saatuaan näkymän tarkaksi, hänen henkensä salpautui. Päättään puistellen Juhana sulki silmänsä. Hän avasi ne uudelleen ja katsoi samaan suuntaan. Sydän jyskyttäen hän laski kiikarit ja lähti kävelemään kohti eteistä.

Suomenpystykorva Aku oli herännyt isäntänsä liikkeisiin. Koira katseli pää kallellaan isäntäänsä, joka puhui kiihtyneenä puhelimeen. Juhana Terävän Auli-vaimokin oli herännyt. Väsynyt keski-ikäinen nainen pitkässä yöpaidassaan ilmestyi makuuhuoneen ovelle ja katsoi unisena miestänsä, joka kuulosti vakavalta. Puhelu päättyi ja sekä vaimo että koira katsoivat kysyvästi.

”Nääringin talo palaa”, sanoi mies lyhyesti. Samalla hän otti naulakosta takin ja veti kuluneet lenkkikengät jalkaansa. Hän sytytti pihavalot ja suunnisti kohti rantaa.

Vain hetkeä myöhemmin talon ulko-ovi kävi uudelleen ja harmistuneen näköinen mies palasi.

”Kiikarit.”

Auli Terävä seurasi haukotellen miestänsä. Hän avasi oven ja päästi Akun pihalle. Hämmäntynyt koira astui pimeyteen ja hetken ihmeteltyään lähti seuraamaan isäntäänsä. Väsynyt nainen manasi kävellessään keittiöön varhaisen aamukahvin keittoon.

Viidessätoista muussakin simpeleläisessä kodissa olivat unet katkenneet äkisti. Matkapuhelimet olivat alkaneet piipittää, väristä ja välkkyä. Palokuntalaiset saivat tekstiviestinä kutsun hä-

lytykseen, koko kylän herättävä palosireeni oli historiaa. Hetkeä myöhemmin autojen valokiilat olivat leikanneet pimeyttä palokuntalaisten suunnatessa paloasemalle.

Paloautossa osa miehistöstä pukeutui savusukellusvarusteisiin. Kaikkien pulssi oli kiihtynyt ja adrenaliini kuohui. Aluehälytyskeskuksen tietojen perusteella he olivat matkalla sammuttamaan asuinrakennusta. Palokuntalaiset olivat tottuneet tehdasalueella olleisiin selvittämättömiin, pieniin tulipaloihin. Nyt oli tapahtunut jotakin muuta.

Siniset vilkkuvalot tekivät tien vierellä kasvavan metsän aavemaiseksi. Paloautojen tehokkaat valot valaisivat hiekkaisen tien. Tie oli hyvin hoidettu, kapea ja mutkainen. Paloautojen renkaat irrottivat kuivasta tienpinnasta tomua, joka nousi paloautojen väliin.

Pimeä metsätaival päättyi ja näkyviin ilmestyi pieniä talusrakennuksia. Kaikilla paloautossa istuvilla miehillä oli käsitys tehtävänsä kohteesta. Useimpien mielikuvat olivat muodostuneet tuttujen ja näiden tuttujen puheista. Talo oli kuulemma linna. Pihan liiketunnistimin varustetut valot eivät puhkoneet kummoisiakaan reikiä pimeyteen, mutta se ei ollut tarpeenkaan. Palomiehet huomasivat, että puheet hirsitalon koosta olivat vähättelyä. Suuri rakennus roihusi nyt valtavana tulipalona.

Pian selvisi, ettei paikkakunnan pelastuslaitos yksin sammuttaisi tulipaloa. Savusukeltajiakaan ei ollut tarvittu, sillä ikkunoista valtoimenaan lyövät liekit tekivät selväksi, ettei palomiehillä ollut mitään asiaa taloon. Samalla ne tekivät selväksi, että jos joku oli sisällä, oli hän kuollut.

Kun yö valostui kylmäksi aamuksi, alkoivat tuhot paljastua. Talon julkisivu oli melko ehjä, lukuun ottamatta rikkoutuneita ikkunoita ja niistä valunutta nokista sammutusvettä. Sen sijaan talon takapuoli oli liekkien tuhoama. Rauniot savusivat edelleen, mutta liekkejä ei enää näkynyt. Palomiehet tiesivät, että rauniot savuaisivat vielä päiviä, ja uteliaat ihmiset saapuisivat katsomaan tuhoa. Aamun valjettua paikalle kaartoi kaksi poliisiautoa.

Nuori virkapukuinen poliisi sai siviilivaatteisiin pukeutuneelta mieheltä käskyn kuvata. Nuorempi mies otti kuvia palopai-kalta. Erityisen tarkkaan hän tarkensi kameran etsimen palaneen talon ulko-oveen. Kuvaaja kummasteli ovea, sillä hän ei ymmärtänyt näkemäänsä veristä kämmenenjälkeä, eikä sen alla ollutta hakaristiä.

Samalla hetkellä talon ulko-ovi aukesi ja liike lähistöllä pysähtyi. Kaksi palomiestä käveli raskaasti askeltaen johtoauton luo. Palomiehet riisuiivat kypäränsä ja suojanaamarinsa. Palopäällikkö katsoi alaisiaan. Hän oli lähettänyt kokeneimmat miehensä. Hän ihmetteli miesten ilmeitä, sillä nämä olivat työssään nähneet järkyttäviä onnettomuuksia. Palomiehet hengittivät raskaasti. Hiljaisuus katkesi palopäällikön kysymykseen: ”Löytyykö mitään?” Palomiehet vilkaisivat toisiaan.

Tiistai

Otso Hovi vilkutti sadepisaroiden täplittämän autonikkunan lävitse. Otso napsautti suuntavilkun päälle ja suuntasi autonsa kohti Keskusrikospoliisin päämajaa. Hän ehti ajaa vain hetken, kun hänen puhelimensa soi. Näyttö kertoi hänen vaimonsa Hannen soittavan.

”Mikä jäi?”, Otso kysyi kiireesti.

”Sitä vaan, että muistat sen labran. Se on ylihuomenna.”

”Joo”, sanoi Otso todenmukaisesti. Häntä ei innostanut ajatus oman siemennesteensä kuljettamisesta laboratorioon. Pitkän maanittelun, ja lopulta painostuksen, jälkeen Otso oli valmis asiaan, jota piti nolostuttavana. Mutta vielääkään hän ei halunnut puhua siitä.

Puhelu päättyi lyhyeen ja syysaamun ankeus oli työntynyt Otso Hovin ajatuksiin. Pian hän pysäköi autonsa. Hän vilkaisi taustapeiliin ja katsoi kuvaansa. Ohuus kuvasi häntä, huolimatta hänen atleettisesta vartalostaan. Pienestä peilistä ei näkynyt 185 senttiä pitkä, 86 kiloa painava treenattu vartalo. Sen sijaan sieltä näkyivät vaaleat hiukset, joiden väriä ei löydä värikartoista, koska kukaan ei keksi värille käyttöä. Samanvärisen, niukka karvoitus jatkui muutamilla vartalon alueilla. Ohuen nenän alla olivat ohuet huulet, joiden välistä ainakin hänen omasta mieles-

tään tuli ohutta puhetta, oli sitten kysymys työasioista tai rakkaudentunnustuksista.

Järjestäytynyt rikollisuus, talousrikokset ja henkirikokset sekä muut vakavammat rikokset olivat linjat, joilla Keskusrikospoliisi toimii vastuulleen kuuluvassa rikostutkinnassa. Otso Hovi oli unelma-ammattissaan. Hän oli laitoksen henkilökunnan nuorempien joukossa ja jollain lailla hän koki saavansa osakseen samanlaista suhtautumista kuin lapsuudenkodissaan. Hän oli nuorin, jonka perään katsottiin muita enemmän. Hän oli saanut siirron KRP:n henkirikospuolelle vuosi sitten. Työ sinällään ei eronnut tavallisten poliisilaitosten vastaavasta työstä; jotkut tutkinnat selvisivät nopeammin kuin toiset, joitakin tutkittiin kiireellisempinä kuin toisia. Komisario Eero Leino kutsui aamupäivällä Otson huoneeseensa yhdessä vanhemman tutkijan, eläkepäiviään odottelevan Timo Varisen kanssa. Leino oli suhteellisen nuori, noin nelissäkymmenissä. Liian nuori virkaansa, oli yleinen kommentti. Varhain kaljuuntuneen komisarion tunnisti moitteettomasti silitetyistä puvuista ja stressaantuneisuuden saattoi kuulla rahinana, kun hän veti kämmeniään pitkin sänkistä päätänsä. Puvuntakki roikkui henkarissa.

”Miltä tuntuisi käydä maakunnassa?”, kysyi Leino alaiseltaan.

”Mikäs siinä. Mutta taidat olla jo päättänyt, että lähden. Kunhan nyt en heti joudu Lappiin lähtemään, niin käyhän tuo”, sanoi Otso kevyesti.

”Ei ole pakko, jos ei tahdo”, sanoi Leino virallisemmin kuin oli ajatellutkaan. ”Mutta vakavasti puhuen, sulla ei taida olla

mitään tähdellisempää työn alla juuri nyt, joten miltä tuntuisi kokeilla siipiä? Timo jää tänne, eli tämä on sun eka soololento. Timo tarttuu ohjaimiin, jos kone alkaa sakata”, jatkoi komisario. Pitämättä sen kummempaa taukoa hän jatkoi.

”Olet ehkä huomannut, että toissa viikolla Simpeleellä paloi talo, mukanaan kaksi ihmistä. Paikallisen tehtaan pomo yhdessä vaimonsa kanssa. Ihan alkuun se vaikutti yksinkertaiselta. Talo palaa ja ihmiset kuolee. Eikä kuolema useinkaan tule siitä, että ihmiset jäävät liekkeihin, vaan siellä tukehdutaan. Pahasti palaneita ruumiita tulee aika harvoin vastaan. Nytkin on näin, ruumiit on, hm, siedettävässä kunnossa. Mutta nämä on tainneet kuolla ennen tulipaloa. Oikeuslääkäri on ehtinyt vilkaista niitä ja vaikuttaa siltä, että nainen on kuollut verenhukkaan. Hänen oikea kätensä on lyöty ranteen kohdalta poikki ja sen jälkeen hänet on jätetty vuotamaan kuiviin. Eikä siitä kädestä ole mitään tietoa. Mies puolestaan löydettiin luodinreikä ohimossaan, pistooli lattialla. Ja edelleen, palonsyöntutkinnan takia sä saat lähteä käymään siellä. Siellä tarvitaan meidän palolabraa selvittämään tulipaloa – siksi tämä tuli meille. Millään lailla haluamatta olla ilkeä paikallisille, mutta tää on eri juttu kuin lähikauppaan murtautuvat kaljarosvot. Mitäs sanot?”, päätti Leino yhtä nopeasti kuin oli aloittanutkin.

Otso sulatteli hetken esimiehensä sanoja. Hän rykäisi äänensä auki.

”No, en mä ihan noin nopeasti osaa keissiiä ratkaista lukematta papereita ja pelkän pikaisen kuuntelun perusteella. Mutta vanhempi mies ja nuorempi nainen, niinkö sanoit?”

Leino nyökkäsi.

”Oisko klassinen perheväkivaltatapaus? Mustasukkainen mies on tappanut ensin naisen, sitten tuikannut talon palamaan ja lopuksi ampunut itsensä. Tai taloushuolet? Sanoit, että mies oli tehtaan pomo. Onko konkurssi tulossa, eikä häpeää ole haluttu jäädä kantamaan?”

Komisario katsoi alaisiinsa. Hän vakuuttui, että Otso kykenisi hoitamaan tutkinnan. Myös Timo Varinen nyökytteli harmaantuneita viiksiään sukien.

”Sullahan on jo teoria. Ei muuta kuin käyt paikan päällä, vedät homman pakettiin ja palaat takaisin.”

”Meinaatko, että kaikki menee noin?”, kysyi Otso esimieheltään.

”Joo, otat palolabrasta mukaan tutkijan. Painutte Simpeleelle. Jututatte vielä ihmiset, otatte pari valokuvaa ja palaatte takaisin. Nuorteva on siihen mennessä tehnyt ruumiinavauksen. Homma on siinä, tuskin pidätetään ketään. Eiköhän syyllinen makaa luoti ohimossaan. Sitten perikunta alkaa tapella ja juristit kiittävät. Tässä lukemista”, sanoi Leino ojentaessaan raportit Otsolle. Päälimmäisenä oli keltainen muistilappu.

”Toi on sen tutkijan puhelinnumero. En ole jututtanut sitä, mutta sen pitäisi tietää suunnilleen samat kuin sunkin. Käy siellä labrassa, ja sovi miten teette. Sitten kerrot kotona, että käyt keikalla.”

Otso jäi katsomaan esimiestään kysyvä ilme kasvoillaan. Vastaukseksi hän sai yhtä kysyvän ilmeen ja olkapäiden kohautuksen. Otso lähti papereita kantaen.

Omassa työhuoneessaan hän luki ne kertaalleen läpi. Hänen esimiehensä oli oikeassa, tapaus vaikutti yksinkertaiselta. Parisuhteen toinen osapuoli on tappanut toisen, sen jälkeen tuhonnut yhteisen kodin ja lopuksi tappanut itsensä. Otso etsi muistilapun ja valitsi siinä olleen puhelinnumeron. Puhelin hälytti pitkään ja Otso oli aikeissa sulkea puhelimensa, kunnes kuuli vastauksen.

”Täällä Otso Hovi henkirikoksista. Onko Petja Haukipato tavoitettavissa?”

Otso ei saanut tavoittelemaansa tutkijaa puhelimeen. Hän sopi tulevansa palolaboratorioon vartin kuluttua.

Otso kulutti ajan lukien raporttia. Hänen takaraivossaan vahvistui ajatus siitä, että tutkinta olisi nopeasti ohi. Kun vartti oli kulunut, hän lähti kohti palolaboratoriota. Hänen kulkulupansa rajat tulivat vastaan, ja hän kaivoi puhelimensa esiin ilmoittaen saapumisestaan. Pian ovi avautui hänen edessään.

”Hovi?”

”Kyllä”, nyökkäsi Otso.

”Tervetuloa, olen Vesa Vilenius. Petjaahan sinä tavoittelit, hän on vielä varattu. Oletko aiemmin käynyt täällä?”

”Joskus hyvin pikaisesti.”

”Täällä tekniikan linjalla me selvitetään niin tulipaloja kuin joskus räjähdyksiäkin. Osaatko sanoa, montako tulipaloa Suomessa vuosittain tapahtuu?”, kysyi mies.

”En.”

”Noin 15 000, eli viitisenkymmentä päivässä. Niistä me tutkitaan parisataa. Me yritetään löytää syytymissyy ja – paikka. Ja paljastaa mahdollinen tuhopoltto. Nythän se Simpeleen juttu

on sinällään aika selvä, meidän ei tarvitse koko kalustoa lähettää paikalle. Osaava tutkija riittää. Josta puheen ollen, sieltä hän saapuu.”

Vesa Vilenius piti tarkoituksella tauon ja jäi tarkkailemaan Otsoa. Hän tiesi kokemuksesta, mitä oli odotettavissa.

Otso ei ollut tiennyt, mitä oli odotettavissa. Heitä lähestyi nuorehko, kaunis nainen. Suunnilleen Otson ikäinen, kymmenisen senttiä lyhyempi, vartaloltaan lihaksikas mutta kuitenkin naisellinen. Yllään tummansiniset farkut, samaa sävyä oleva ruutupaita ja kirkkaanpunaiset tennarit. Naisen lyhyet, tummat hiukset sojottivat harkitusti muotoiltuna eri suuntiin. Kasvoilla oli hieman meikkiä, ja oliivinvihreissä silmissä oli tarkkaileva katse. Ilme vaihtui hymyyn käden ojentuessa tervehdykseen. Huuli teki aivan pienen mutkan vaalean arven kohdalla.

”Terve. Petja Haukipato, ylikonstaapeli”, esitteli nainen itsensä esimiehensä hymyillessä.

Otso ei tajunnut tarttua ojennettuun käteen.

”Aha, Vesa ei taaskaan varoittanut ennakkoon. Eli otetaan uusiksi. Petra-Jannika Haukipato, lyhyemmin Petja. Ja edelleen, ylikonstaapeli”, esitteli tutkija itsensä virallisemmalla äänellä, kättään yhä ojentaen.

”Ei. Tai siis terve. Otso Hovi, ylikonstaapeli henkirikoksista”, sanoi Otso kankeasti, tuntien punastuvansa.

”Lepo”, kevensi Petja tunnelmaa. ”Meidänkö pitäisi käydä katsomassa, mitä on tapahtunut?”

”Joo. Mutta eiköhän se aika selvä homma ole.”

Vesa Vilenius poistui töihinsä. Otso ja Petja jäivät käymään

tapausta läpi. He tutkivat raportit ja sopivat tulevasta. Kaksikko päätti lähteä tapahtumapaikalle seuraavana päivänä, varhain aamulla. Neuvonpidon päätyttyä he lähtivät kumpikin oman esimiehensä luo kertomaan päätelmistään ja siitä, kuinka aikoiivat lähteä tutkimaan. Samalla Otso mietti, millaiseen myllyyn Hanne hänet pistäisi, kun kuulisi, ettei Otso luultavasti pääsisi laboratorionkokeisiin.

Pienellä paikkakunnalla menehtyy tulipalossa kaksi ihmistä. Tapausta epäillään rikokseksi ja ylikonstaapeli Otso Hovi saa sen tutkittavakseen. Samalla se on myös ensimmäinen kokonaan hänen vastuullaan oleva tutkinta, joka asettaa pieniä paineita.

Pienen paikkakunnan asukkaat ovat kirjava joukko: aikuisviihdetaiteilijoita ja sellaisiksi haluavia, eksentrisiä joogaohjaajia, kaunaisia perheenjäseniä, peräkammari-poikia ja öykkäroiviä paikallispoliitikkoja. Näiden kesellä Otso huomaa, että yksinkertainen tutkinta ei olekaan niin yksinkertainen kuin aluksi vaikutti. Kiristyväsässä umpisolmussa ovat pian paitsi Otson työ, niin myös yksityiselämä.

84.2

Kannen suunnittelu:
Kannen kuvat: Morguefile.com

978-952-3305-39-7